

Kiezen is niet eenvoudig. Of het nu gaat om je lievelingskleur, een referendum of de smaak van het derde bolletje ijs (citroen natuurlijk!).

Bij het maken van applicaties geldt een heel eenvoudige regel: alle beslissingen worden uiteindelijk genomen, de vraag is alleen wie die beslissingen neemt. Als een opdrachtgever een bepaalde functionaliteit niet benoemt, dan zal een systeemanalist die niet spontaan toevoegen. Een programmeur zal niet automatisch een specifiek protocol implementeren als de architect dat niet heeft aangegeven. Het is de uitdaging om van voor naar achter in een software-ontwikkelproces telkens de keuze te laten maken door de juiste persoon. In de huizenbouw is er een bouwbesluit dat voorschrijft hoe hoog een deur minimaal moet zijn. In de IT kennen we standaarden en richtlijnen, design patterns, architectuur en referentie-implementaties. Allemaal bedoeld om de keuzes op het juiste moment door de juiste persoon te laten nemen.

Iedereen die wel eens een webpagina gemaakt heeft, weet dat een webpagina uit drie elementen bestaat: inhoud, opmaak en functionaliteit. Voor de bezoeker van de pagina is deze driedeling over het algemeen niet interessant. Voor de ontwikkelaar van de pagina is deze opdeling heel belangrijk. Vaak is het zo dat de verantwoordelijkheden voor de drie onderdelen niet bij één partij zijn neergelegd maar bij drie verschillende. Voor de ontwikkelaar betekent dit dat hij, in een ideaal geval, deze drie delen goed geschei-

den houdt, zodat onderhoud eenvoudiger is.

In veel webpagina's worden tabellen gebruikt. Tabellen zijn handig om een lezer in nette kolommen en rijen informatie aan te bieden. Vaak zijn de randen van tabellen ook door de ontwerper van de opmaak onzichtbaar gemaakt om zo de tabel puur te kunnen gebruiken voor de opmaak. Daar zit een addertje onder het gras. Iemand die een dergelijke webpagina bekijkt met behulp van een narrator, dat is een programma dat webpagina's voorleest voor visueel gehandicapten, krijgt te horen dat er een tabel staat. Dat kan ook niet anders, want een tabel hoort bij de inhoud. Een tabel die uitsluitend wordt gebruikt voor opmaak wordt dus eigenlijk oneigenlijk gebruikt.

De oplossing is 'eenvoudig'. Met behulp van speciale HTML-tags (`span` en `div`) en Cascading Style Sheets (CSS) is de opmaak ook te regelen. Onzichtbare tabellen die puur voor de opmaak zijn zouden hierdoor vervangen moeten worden. Echt eenvoudig is het aanpassen niet, omdat er erg veel webpagina's zijn die aangepast zouden moeten worden.

Gelukkig komt de techniek ons hier tegemoet. Webpagina's worden steeds vaker gegenereerd, waardoor alleen het generatieproces aangepast hoeft te worden. Helaas is het zo dat in sommige gevallen deze

pagina's aangepast worden. Zulke wijzigingen gaan verloren als de pagina's opnieuw gegenereerd worden.

De vraag doemt op of we dit voor hadden kunnen zijn. Niet dat het antwoord automatisch bestaande pagina's aanpast, maar om er van te leren voor de toekomst. Ik denk dat er twee oorzaken aan te wijzen zijn voor het verkeerde gebruik van tabellen. Ten eerste is het zo eenvoudig om 'even' een webpagina te maken dat, niet gehinderd door enige voorkennis, er 'even' een webpagina gebouwd of aangepast wordt. Ten tweede groeien webpagina's, net als andere applicaties, vaak uit tot webapplicaties. De structuur van de pagina/applicatie was daar dan niet op berekend. Wat we eigenlijk zien is dat de beslissingen weer door de verkeerde persoon op het verkeerde moment zijn genomen.

Wie weet komt wel er een Europees bouwbesluit voor webpagina's... met citroensmaak natuurlijk.

Erno de Weerd – Info Support

Over deze column kan gediscussieerd worden op: <http://blogs.infosupport.com/ernow>.